

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)
SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)
SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. N. – B.

przeciwko M. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 stycznia 2012 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie o kosztach procesu zawarte w wyroku

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 kwietnia 2011 r.,

- 1) uchyła zaskarżone postanowienie i zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 101 zł 64 gr. (sto jeden złotych 64/100) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem zawartym w punkcie 3 sentencji wyroku z dnia 29 kwietnia 2011 r. zasądził od powódki kwotę 1433,64 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za instancję odwoławczą na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Uznał, że wraz z odsetkami powódka domagała się zapłaty kwoty 100.474 zł, a biorąc pod uwagę wynik postępowania żądanie powódki zostało uwzględnione w 74%. W kosztach postępowania odwoławczego Sąd ten uwzględnił opłatę od apelacji w kwocie 3714 zł oraz koszty zastępstwa procesowego obu stron w wysokości po 1800 zł.

W zażaleniu na to postanowienie powódka zarzuciła naruszenie art. 98 § 1 i art. 100 k.p.c. przez uznanie, że wygrała proces jedynie w 74%, twierdząc, że jej żądanie, co do zasady, zostało uwzględnione w całości. Z ostrożności procesowej żaląca zarzuciła naruszenie art. 100 k.p.c. przez nieprawidłowe rozliczenie kosztów za instancję odwoławczą nawet przy przyjęciu, że wygrała proces w 74%. Wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 1800 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego, a także kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca wywodzi, że odsetki nie są wliczane do wartości przedmiotu sporu, a zatem wysokość dochodzonych odsetek nie powinna decydować o stosunku, w jakim strona wygrała proces. W konsekwencji żaląca twierdzi, że w niniejszej sprawie nie powinna znaleźć zastosowania zasada stosunkowego rozdziału kosztów (art. 100 k.p.c.) ponieważ żądana kwota 74.273,70 zł została zasądzona w całości, a powódka uległa jedynie w zakresie określenia początkowej daty, od której należy liczyć odsetki od dochodzonej kwoty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w nim zarzuty okazały się zasadne.

Za chybiony należy uznać podniesiony w zażaleniu zarzut naruszenia art. 98 § 1 i art. 100 k.p.c., upatrywany przez żalącą w błędnym, w jej ocenie, przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że powódka wygrała proces jedynie w 74%. Skarżąca bezzasadnie bowiem wywodzi, że skoro wartość odsetek stosownie do brzmienia art. 20 k.p.c. nie jest wliczana do wartości przedmiotu sporu, to oddalenie żądania zasądzenia odsetek w toczącym się postępowaniu nie może stanowić podstawy do stosunkowego rozdzielania pomiędzy stronami sporu kosztów postępowania w oparciu o przepis art. 100 k.p.c.

Zgodnie z art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko w nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądy. W świetle przywołanego przepisu - jak podkreśla się w orzecznictwie - o tym, w jakim stopniu strona wygrała lub przegrała sprawę decyduje rezultat przeprowadzonego porównania roszczeń dochodzonych z roszczeniami ostatecznie uwzględnionymi, przy czym porównania tego dokonuje się mając na względzie ostateczny wynik procesu, nie zaś rozstrzygnięcia w poszczególnych instancjach (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010 roku, sygn. akt V CZ 52/10, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2010 roku, sygn. akt III CZ 65/09, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 roku, sygn. akt II CZ 114/11, niepubl.). Dla zastosowania przywołanego przepisu indyferentne znaczenie mają natomiast wynikające z art. 19-25 k.p.c. zasady oznaczania wartości przedmiotu sporu. Zwrócić bowiem należy uwagę na to, że wynikający z art. 126 § 2 k.p.c. wymóg formalny wskazania w pierwszym piśmie procesowym wartości przedmiotu sporu w sprawach o roszczenia majątkowe służy jedynie ustalaniu właściwości rzeczowej sądu (art. 17 pkt 4 k.p.c.) oraz wysokości należnych opłat sądowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1969 roku, sygn. akt I CZ 104/69, publ. Biul. SN 1970, nr 7, poz. 139). Wobec powyższego, wbrew stanowisku żalącej, nie ma podstaw do utożsamiania „wartości przedmiotu sporu” z użytym w art. 100 k.p.c. pojęciem „uwzględnienia żądań”, które nie ograniczają się wyłącznie do roszczenia głównego

określonego wartością przedmiotu sporu, ale obejmuje także ocenę żądania zasądzenia odsetek.

Trafnie natomiast, w ramach zarzutu ewentualnego, żaląca wskazała, że Sąd Okręgowy w G. naruszył art. 100 k.p.c. dokonując błędnego rozliczenia kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

Wobec ustalenia przez Sąd drugiej instancji, iż skarżąca uległa w swoim żądaniu w 26% to prawidłowo rozliczone koszty postępowania odwoławczego, wynoszące łącznie 7.314 zł (3.714 zł – opłata od apelacji pozwanego, 1.800 zł – koszty zastępstwa procesowego powoda, 1.800 zł – koszty zastępstwa procesowego pozwanego) powinny być stosownie rozdzielone według następującej proporcji: 74% udział pozwanego w kosztach postępowania odwoławczego, co daje kwotę 5.142,36 zł i 26% udział powódki w kosztach, co daje kwotę 1.901,64 zł. Oznacza to, że Sąd Okręgowy orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego, przy zachowaniu przyjętej prawidłowo proporcji rozdziału kosztów, powinien zasądzić od powódki na rzecz pozwanego kwotę 101,64 zł, a nie jak to uczynił w przedmiotowej sprawie kwotę 1.433,64 zł.

Z tych też względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁶ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji. W przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego (pkt II sentencji) orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.